

Praktika Itaalias

Liisa Udevald
pagar-kondiiter

Sellest ajast, kui ma esimest korda Rakvere Ametikoolist sisse astusin, on mind ahvatletud ideega, et kui olen edukas ning igati kombekas õpilane, siis kolmanda kursusel võib tekkida võimalus pühkida Maarjamaa tolm jalgelt ning katsetada elu Itaalias. Muidugi tahtsin ma osa saada sellest võimalusest, mida nii lahkesti pakuti – siiski sosistas ka skeptiliselt mu sees õrn hääl, kes ei tahtnud kuidagi uskuda, et pakutakse sellist võimalust ja ise ei pea midagi juurde maksma ega tegema. Olgem ausad - tänapäeval ei eksisteeri tasuta lõunaid.

Niisiis saabus õpiaasta number kolm ja hakati otsima välismaale praktikale minna soovijaid. Nahaalselt tõstsin käe ja kirjutasin avalduse ning enda ehmatuses osutusingi viimaks väljavalituks.

„Mida ma nüüd siis pihta hakkan?“ mõtlesin endamisi ja hakkasin samal õhtul agaralt kodus televiisorist välja peilima itaaliakeelseid ja - meelseid kanaleid. Minu õnneks kuulus välispraktika paketti ka keeleõpe, mis oli suur kergendus, kuid ka vahel rist ja viletsus, sest koolipäevad venisid oodatust pikemaks ja mõnel päeval võisin lausa ära unustada sellise lihtsa, ent ülimalt vajaliku asja nagu päevavalgus.

Kui pikk ettevalmistusperiood seljataga, olimegi silmitsi uue riigiga, mis ei armasta just eriti inglise keelt, ning linnaga, mille nimi ilma pideva meeldetuletamiseta pähe ei tahtnud jääda.

Esimesed elamused meie uues kodulinnas Riminis olid enam kui pentsikud, sest meie itaalia keele valdamine polnud just kõige parem ning taksojuht, kes meid kaugelt juba enda neljarattalisele meelitas, keeldus kategooriliselt suhtlemast meiega tema jaoks võõras keeles. Hakkasime juba esimestel tundidel maiku saama, millise riigiga tegelikult tegu on ja ausalt öeldes oli see põrgulikult hirmuäratav.

Uueks koduks osutus lõputute hotellide rajoonis olev residents, mille neljandale korrusele sokutati mind ja mu tulevast korterikaaslast Virget. Olime enam kui erutatud, sest olime sattunud otse Aadria mere äärde ning kodu-korter nägi välja väga ilus. Komsud maha visanud, põrutasime otsemaid tagasi linna peale, sest olime näljast nõrkemas ja sihiks võtnud esimesel õhtul korralikku Itaalia pitsat süüa. Saime jalutada ainult mõnisada meetrit, kui leidsimegi koha nimega Il Falco, mille aknast paistsid kõige tavalisemad kohalikud jalgpalli-fanattidest taadikesed, kes nautisid pastat ning närisid kõrvale leivapulgakesi, mida nemad tunnevad nime all *grissini*. Jõudes edukalt tagasi Margherita pitsaga, olime valmis maitsema seda õiget kohalikku toitu. See pitsa maitse ülimalt vaimustavalt ja ma pean ütleva, et kiviahi, milles see valmis tehti, andis väga palju maitsele juurde.

Kaks esimest nädalat pasta- ja pitsamaal möödusid rohmakalt, sest töökohas ei tahtnud meil väga midagi välja tulla ja päeva lõpuks kortsutas ülemus alati poolnaljaga kulmu, sest grissinid olid kõverad või pitsadele oli ebaühtlaselt tomatipastat määritud. Kui aga kätte jõudis kolmas nädal, siis hakkas jää sulama mõlemalt poolt, sest olime tõestanud, et teeme tublisti tööd ja anname parima mis suudame. Siis hakkasid ka töölised meiega rääkima ning end vabamalt tundma.

Minu suurimateks eeskujudeks said vahetusevanem Massimo ehk hellitavalt Max, kes õpetas mind tegema suurepäraseid taigent ning vormima ilusaid kukleid, ning Nico, kes oli superspetsialist kõige teadmises. Samuti pildus ta osavalt taigatükke plaadile, mis, nagu välja tuli, polnudki nii kerge, kui pealt paistis. Mõlemad õpetasid mulle palju elu kohta ning tihti-peale tekkis tunne, et olen ennast istuma sättinud pingile, mis asub elukooli kõige põnevamas klassis. Iga päev kuulasin pikki lugusid fantastilistest rännakutest muudele maadele ning Massimo kõlaval häälel ettekantud laule, mis olid uskumatud. Ta võis laulda millest iganes, aga tema suust kõlas see kui midagi ülimalt võimast ja pani sees hinge värelema.

Pean ütlema, et kõik meie kaastöötajad olid värvikad tegelased ning hoidsid meid, pool-arutuid praktikante, omamoodi ja hoolega.

Vaba aeg tekkis meil nädalavahetuseti, kui tööd polnud, ja siis võisime teha seda, mida süda tahtis. Olin seda võimalust kaua oodanud, sest loomulikult keerlesid mu mõtted peale töötegemise ka ringjalutamise, uute kohtadega tutvumise ja kas või turulkäimise ümber. Tundsin end kui Napoleon või mõni suur maadeavastaja, kes ei hoia end tagasi millegi ees.

Kõik laupäevad veetsin ma kohalikul turul, mis oli turvaliselt ühe kaubanduskeskuse katuse alla ehitatud. Igakord sinna saabudes olin täis elevust, sest mind ootasid ees põnevad mereelukad, värsked puu- ja juurviljad ning mõnus atmosfäär, mida ei suudaks ükski teine koht maamunal pakkuda. Lausa lust oli jalutada lettide vahel ning kuulata, kuidas müüjad klientidele oma retseptisoovitusi edasi andsid või mõni vanem abielupaar vaidles, kas osta lillkapsast või paprikat.

Itaalia-reis oli minu elu muutev kogemus ja saan öelda, et olen palju täisväärtuslikum inimene, sest õppisin seal olles nii mõndagi. Ja mitte vaid tööalased kogemused pole need, mis mind rikastasid, vaid sain varakamaks igasuguste kogemuste poolest: ma nägin maailma. Itaalia on üks väga veider maa, ent tal on nii palju pakkuda.